

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: V. S. P., narozený X, toho času pobýtem v ČR v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO: 00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 14. 2. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2025, č. j. OAM-1726/BA-BA07-BA03-PŘZ-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 2. 1. 2025 vydal žalovaný rozhodnutí pod č. j. OAM-1726/BA-BA07-BA06-Z-2024, jímž byl žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen **zákon o azylu**) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

trvání zajištění stanovena do 15. 4. 2025. Dne 6. 2. 2025 podal žalobce žádost o posouzení důvodů zajištění ve smyslu § 46a odst. 10 zákona o azylu. Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 2. 2025, č. j. OAM-1726/BA-BA07-BA03-PRZ-2024 bylo rozhodnuto tak, že je žalobce i nadále zajištěn.

II.

Žaloba

2. V žalobě vytýkal žalobce žalovanému nedostatečné posouzení alternativy k povinnosti setrvat v ZZC v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce ve své žádosti uvedl, že v jeho případě lze uplatnit zvláštní opatření, a to zejména dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalobce má zajištěné ubytování u pana T. A. T. na dobu bez omezení, tudíž se u něj může zdržovat po celou dobu řízení o mezinárodní ochraně, a bude tedy dostupný správnímu orgánu k dalším úkonům. Žalobce nesouhlasil s hodnocením žalovaného, neboť dle svého názoru jednoznačně prokázal, že má na území ČR zajištěné ubytování na adrese, na které může být dostupný, avšak žalovaný tuto skutečnost nijak neověřil. Závěr žalovaného, že žalobce nemá k ubytování žádné osobní vazby, je proto nesprávný. V tomto směru odkázal žalobce na příslušnou pasáž důvodové zprávy k zákonu č. 314/2015 Sb., kterým se možnost tzv. alternativ do zákona o azylu zavádí: „*platí, že pravidelné hlášení se ministerstvu předpokládá stanovení místa, konkrétního času a časového intervalu, ve kterém se osoba bude dostavovat za účelem zjištění, zda se stále nachází na území a je k dispozici k úkonům v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany.*“ V návaznosti na to žalobce zdůraznil, že ve své žádosti jasně specifikoval místo, na kterém se bude zdržovat a ke kterému má osobní vazbu. Žalovaný tak mohl stanovit konkrétní čas a interval, ve kterém se bude žalobce hlásit (buď na pracovišti žalovaného, nebo na místě ubytování). Žalobce je proto toho názoru, že uplatnění zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu nic nebránilo. Dle žalobce žalovaný přesvědčivě neodůvodnil, proč zvláštní opatření nebylo možné aplikovat. Závěrem žalobce konstatoval, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, co se týká uvedení úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu ustanovení zákona o azylu. Žalovaný tak nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Odůvodnění rozhodnutí je proto nedostatečně odůvodněné a současně nepřezkoumatelné. Žalovaný tím porušil zejména ustanovení § 2 odst. 4, § 3 a 68 odst. 3 správního řádu. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 4. 3. 2025 žalovaný uvedl, že jediná žalobcem tvrzená změna okolností je zajištěné ubytování v ČR, ke kterému však neprokázal žádné vazby. Tato okolnost tak nemá žádnou relevanci k důvodům, pro které byl žalobce zajištěn a na jejím základě není možné uvažovat o propuštění žalobce ze zajištění. Dle žalovaného se s tímto vypořádal na straně 2 a 3 napadeného rozhodnutí, kde detailně popsal, proč je v případě žalobce nezbytné pokračovat v jeho zajištění. Dále žalovaný vyjádřil nesouhlas se žalobními body, když do napadeného rozhodnutí nijak konkrétně nesměřují, pouze s ním vyjadřují nesouhlas. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.
8. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“
9. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“
10. Dle § 46a odst. 10 zákona o azylu „Ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o propuštění. Žádost o propuštění je žadatel o udělení mezinárodní ochrany oprávněn podat nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí ministerstva nebo soudu k zajištění, podle toho, které rozhodnutí nabylo právní moci později; to platí i pro podání opakované žádosti o propuštění.“
11. Rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 1. 2025, č. j. OAM-1726/BA-BA07-BA06-Z-2024, byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Důvody pro zajištění spatřoval žalovaný především v tom, že žalobce na území ČR po skončení platnosti jeho víza, které mělo platnost do 15. 3. 2022, pobýval nelegálně bez jakéhokoliv povolení k pobytu a rovněž zde nelegálně pracoval. Svého neoprávněného pobytu si byl přitom dle jeho slov vědom, neučinil však žádné kroky k legalizaci svého pobytu a pokud by ho nezadržela policejní hlídka, pobýval by v ČR i nadále nelegálně a svou situaci by nijak neřešil. Dále bylo žalobci již jednou v ČR v roce 2022 uloženo správní vyhoštění z území členských států EU z důvodu pobývání na území ČR bez platného povolení k pobytu, které zjevně nerespektoval, a proto s ním bylo zahájeno v roce 2024 nové správní řízení o správním vyhoštění z území EU. Žalobce byl také povinen učinit veškeré potřebné kroky k jeho vycestování po uložení rozhodnutí o správním vyhoštění z území EU a smluvních států, kdy měl vycestovat do 5. 11. 2022. Nepodnikl však pro své vycestování, jak vyplynulo z jeho výpovědí, naprosto žádné kroky, z území ČR nevycestoval, a namísto toho se na území ČR nadále skrýval a vykonával výdělečnou činnost v rozporu s právními předpisy. Důvody, pro které nepřistoupil žalovaný k uložení zvláštních opatření, spatřoval v tom, že na území ČR se nachází dle žalobce pouze jeho strýc (se kterým se vídá jednou za rok) a bratr (se kterým se stýká jen nepravidelně). Naopak ve vlasti se nachází žalobcovi rodiče, nemá tudíž žádnou motivaci zůstat na území ČR a být žalovanému k dispozici pro potřeby správního řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

na konkrétně určitelném a stabilním místě. Žalovaný také zdůraznil, že žalobce nebyl v ČR rovněž nikde hlášen k pobytu. Za tehdejší bydliště uvedl adresu B., kde bydlel u své přítelkyně, nebyl tam však nijak přihlášen a nedoložil ani, že by vlastník nemovitosti o jeho pobytu věděl a tento mu povolil. Z cizineckého informačního systému pak navíc vyplynulo, že i údajná přítelkyně měla na dané adrese povolené přihlášení k pobytu pouze do 31. 12. 2023. Bylo tedy zjevné, že není možnost jej kontaktovat na jakékoliv adrese v ČR a předpokládat, že se na ní skutečně bude zdržovat. Rovněž žalovaný zmínil i žalobcovu nemajetnost a zamezení v přístupu na trh práce, kdy tak žalobce neměl možnost obstarat si finanční prostředky k zajištění ubytování či dojíždění na pracoviště žalovaného ke kontrolám.

12. V aktuálně žalobou napadeném rozhodnutí byla posouzena žádost žalobce o propuštění ze ZZC, kdy jediným novým důvodem měla být skutečnost, že má žalobce zajištěné ubytování na adrese Míru 261, 382 73 Vyšší Brod. Žalovaný neshledal tuto skutečnost jako pádný důvod pro propuštění žalobce ze ZZC, a to zejména z důvodu absence uvedení jakéhokoliv vztahu žalobce k zajištěnému místu pobytu či osobě vlastníka nemovitosti; absence finančních prostředků k dopravování se ke kontrole na pracoviště žalovaného či financování svého ubytování.
13. Stěžejní skupina námitek žalobce se týká nedostatečného a nesprávného posouzení jeho žádosti o propuštění ze ZZC z hlediska možné aplikace zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu, a to zejména s ohledem na skutečnost, že má žalobce zajištěné ubytování na adrese Míru 261, 382 73 Vyšší Brod.
14. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval na str. 2-3 napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny důvody, z nichž žalovaný dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a dále se zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dosavadní chování žalobce (vědomý pobyt na území ČR bez příslušných pobytových oprávnění, podání žádosti až po zajištění a přemístění do ZZC, reálná možnost realizace správního vyhoštění, výkon výdělečné činnosti bez příslušného oprávnění, pobytová minulost žalobce na území ČR – nerespektování v minulosti uloženého správního vyhoštění) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil přetrvat kontakt se správními orgány, skrývat se na území ČR a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování správního vyhoštění. Primárním pro posouzení splnění důvodnosti zajištění žalobce v tomto případě jsou podmínky uvedené dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce svědčí o nerespektování právního řádu ČR a vysoké rizikovosti skrývání či útěku žalobce, jak tomu učinil již v minulosti, a to nehledě na vazby, které na území ČR má.
15. V napadeném rozhodnutí žalovaný vyloučil uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu.
16. Konkrétně ve vztahu k navrhované aplikaci ustanovení § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu žalovaný uvedl, že žalobce nemá na území ČR žádný majetek, nedisponuje žádnými finančními prostředky a ani možností si je obstarat. V této souvislosti žalovaný spatřoval nemožnost uložení výše zmiňovaného opatření, neboť docházení na pracoviště správního orgánu by vyžadovalo finanční náklady, kterými žalobce nedisponuje. Rovněž žalovaný spatřoval nedostatečnou záruku v podobě zajištěného ubytování na adrese V. B.. Se závěrem žalovaného se soud plně ztotožňuje. Důvod pro přijatý závěr spatřuje soud, stejně jako žalovaný, v absenci vazby žalobce na místo uvedené v prohlášení o zajištění ubytování stejně jako lokalitu a osobu poskytující ubytování. Žalobce ve své žádosti ani nyní v žalobě nerozvedl, jaké konkrétní vazby k danému místu či osobě má. Tímto se celkově snižuje hodnota poskytnuté záruky žalobce, neboť se v takovém případě

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

může jednat toliko o místo uvedené na papíře, aniž by žalobce měl skutečný záměr se na adrese zdržovat. Žalobci z důvodu vytýkané absence vazeb nic nebrání opět zmizet z dosahu žalovaného, opět se skrývat na území ČR a pokračovat v nelegální výdělečné činnosti. Dále dle žalovaného žalobce nedoložil a nevysvětlil, z jakých prostředků hodlá svůj pobyt financovat – náklady spojené s bydlením či dojížděním na pracoviště žalovaného ke kontrolnímu hlášení. Veškeré výše uvedené argumenty poté vedly žalovaného, dle názoru soudu zcela odůvodněně, k závěru, že žalobcem prokazované zajištění ubytování nepředstavuje dostatečnou záruku pro uložení zvláštního opatření.

17. Nelze ani vyloučit, že v případě uložení zvláštního opatření by žalobce nepokračoval v nelegální práci na území ČR či se opět nepokusil žít mimo dohled správních orgánů. Z uvedeného má soud za přesvědčivě prokázané, že v případě žalobce skutečně nelze považovat uložení zvláštních opatření za účinné a vhodné řešení, neboť osoba žalobce neposkytuje záruku dodržování stanovených povinností, což je doloženo žalobcovou pobytovou historií.
18. Jelikož žalovaný nerozporoval samotnou pravost zajištění ubytování, neshledal soud důvodnou ani námitku žalobce stran neověření této skutečnosti ze strany žalovaného. Žalobci předně není napadeným rozhodnutím vytýkána nepravost zjištěného ubytování, nýbrž jeho hodnota, jakožto prostředku záruky dosažitelnosti žalobce pro řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně navazujícího řízení o uložení správního vyhoštění. Rovněž samotný fakt, že si žalobce v průběhu svého zajištění zajistí ubytování na konkrétní adrese ještě a priori neznamená, že je žalovaný povinen automaticky uložit zvláštní opatření, v takovém případě by celé řízení o zajištění cizince postrádalo význam.
19. V tomto směru soud doplňuje, že při posouzení, zda je možné a vhodné uložit zvláštní opatření, zkoumá žalovaný jednak subjektivní složku (tj. možnost a ochotu se těmito opatřeními řídit) a jednak objektivní složku (vázanost na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal), přičemž je nezbytné, aby byly naplněny obě složky současně, viz rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, 10 Azs 102/2016 -56. Z rozhodnutí žalovaného jasně vyplývá, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ (objektivní složka). Na základě posouzení dosavadního jednání žalobce přitom dospěl k závěru, že neskýtá záruku plnění uložených povinností.
20. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný správně posoudil žádost žalobce o propuštění ze ZZC, když se rozhodl neuložit žalobci zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo veškeré zásady správního řízení, stejně jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (**výrok I. rozsudku**).

VI.

Náklady řízení

21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II.**).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 14. března 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.